told, når de også opkræves, såfremt de varer, som importeres til den pågældende medlemsstat, frembydes på et særligt tolddepot udelukkende med henblik på toldbehandling, og selv om importøren har opnået fritagelse for oplægning og ikke har anmodet om midlertidigt oplag.

I sag 132/82

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved juridisk konsulent Michel van Ackere, som befuldmægtiget, bistået af Thomas van Rijn, Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøger,

mod

KONGERIGET BELGIEN, ved Robert Hoebaer, direktør i ministeriet for udenrigsspørgsmål, udenrigshandel og udviklingssamarbejde, bistået af advokat J. Claeys Bouuaert, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på den belgiske ambassade, 4, rue des Girondins, Résidence Champagne,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om, at det statueres, at kongeriget Belgien ved at opkræve lagerafgift, når varer med oprindelse i en medlemsstat eller varer i fri omsætning, som indføres til Belgien, frembydes på et toldoplag med henblik på toldbehandling, har undladt at opfylde de forpligtelser, som påhviler det i henhold til EØF-traktatens artikler 9 og 12,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene P. Pescatore og U. Everling, dommerne Mackenzie Stuart, O. Due, K. Bahlmann og Y. Galmot,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Toldbehandlingen af varer med oprindelse i en medlemsstat eller varer i fri omsætning, som indføres til Belgien, sker enten ved den belgiske grænse eller i landets indre.

I førstnævnte tilfælde opkræves intet gebyr, hvorimod importørerne i det andet tilfælde, når varerne frembydes på et særligt depot i et offentligt toldoplag, skal erlægge en afgift til kommunerne som vederlag for at benytte de lokaler, der stilles til deres rådighed.

Ifølge artikel 25 i lov af 20. februar 1978 om toldoplag og midlertidigt oplag (Moniteur belge af 22. 3. 1978) er statens medvirken begrænset til, at den fastsætter lagerafgiftens maksimumsbeløb og udsteder nærmere regler for dens opkrævning.

Ifølge kongelig anordning af 29. januar 1979 om toldoplag og midlertidigt oplag (Moniteur belge af 7. 3. 1979) må lagerafgifterne ikke overstige 5,50 belgiske francs pr. kolli eller pr. 100 kg, beregnet efter bruttovægten af de varer, der oplagres i depotet, 3,50 belgiske francs pr. kolli eller pr. 100 kg, beregnet efter bruttovægten af de varer, der oplagres uden for depotet (kaj/perron eller gård) og 13,00 belgiske francs pr. 1 000 kg i bruttovægt, når varen med toldvæsenets godkendelse forbliver uaflæsset, hvorved lagerafgiften dog ikke må overstige 130 belgiske francs pr. jernbanevogn, lastmotorvogn eller påhængsvogn.

Da Kommissionen anså den nævnte lagerafgift for at være en afgift med tilsvarende virkning som told, indledte den ved skrivelse af 2. august 1978 den i EØF-traktatens artikel 169 omhandlede procedure mod Belgien. I skrivelsen anførte Kommissionen, at lagerafgiften ikke kunne anses som betaling for en faktisk og individuel tjenesteydelse for importørerne, der kunne give disse en egentlig fordel. Kommissionen henviste herved til Domstolens faste praksis, som navnlig blev fastlagt ved dommene af 1. juli 1969 (Kommissionen mod Den italienske Republik, sag 24/68, Sml. 1969, s. 47), og Sociaal Fonds voor Diamantarbeiders, sagerne 2 og 3/69, Sml. 1969, s. 49). Kommissionen opfordrede den belgiske regering til at fremsætte sine bemærkninger inden for en frist af to måneder.

Ved skrivelse af 22. september 1978 erklærede Belgiens faste repræsentation, at lagerafgiften udgør et vederlag til kommunerne som modydelse for opførelse, vedligeholdelse og reparation af de særlige toldoplag og for importørernes adgang til herigennem at kunne oplagre varer under myndighedernes opsyn.

Kommissionen mente imidlertid, at skrivelsen af 22. september 1978 afslørede, at der forelå en misforståelse, hvorefter den på ny optog drøftelser med de kompetente belgiske myndigheder. I en supplerende skrivelse uddybede den belgiske regering derpå sit tidligere svar på Kommissionens åbningsskrivelse.

Ved skrivelse af 21. november 1979 anførte den faste repræsentation, at anvendelsen af de særlige depoter i de offentlige toldoplag er frivillig. De importvirksomheder, der ikke råder over et fast toldoplag i selve virskomheden, kan enten benytte en af de autoriserede omrejsende toldtjenester, som på stedet i virksomheden kontrollerer de varer, der tilføres direkte fra grænsen, eller de kan transportere varerne til et privat toldoplag, hvor der findes en toldtjeneste. Adgangen til at benytte disse særlige depoter er således en reel og individuel fordel for den importør, der enten ikke selv råder over de til toldbehandlingen nødvendige faciliteter og derfor ikke kan benytte sig af den omrejsende toldtjeneste, eller som ikke ønsker at lade varerne oplagre i et privat oplag mod betaling af det herfor fastsatte gebyr.

Den 12. marts 1981 fremsatte Kommissionen en begrundet udtalelse i henhold til traktatens artikel 169, stk. 1. Den gjorde heri gældende, at opkrævningen af lagerafgifterne alene beror på varernes ankomst med det særlige depot som bestemmelsessted og ikke på, at importørerne faktisk og frivilligt benytter de til rådighed stående lokaler for en længere periode end den tid, som er strengt nødvendig for toldbehandlingen. Opkrævningen af afgiften ved toldbehandlingen i landets indre kan endvidere ikke begrundes under henvisning til, at det er muligt at lade toldbehandlingen foregå vederlagsfrit ved grænsen. I begge tilfælde er der tale om formaliteter, som gennemføres med henblik på at gøre det muligt at bringe de pågældende varer på markedet. Sådanne formaliteter bør under ingen omstændigheder give anledning til opkrævning af afgifter.

I den begrundede udtalelse, som blev tilstillet den belgiske regering den 18. marts 1981, opfordredes denne til at sikre iagttagelsen af de nævnte forskrifter inden udløbet af en frist på to måneder.

Som svar på den begrundede udtalelse erklærede Belgiens faste repræsentation ved skrivelse af 15. maj 1981, at den belgiske regering fastholdt den opfattelse, som den havde fremført i skrivelsen af 21. november 1979.

Den 23. april 1982 anlagde Kommissionen nærværende sag, som blev registreret samme dag på Domstolens justitskontor.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen ved skrivelse af 26. januar 1983 opfordret den belgiske regering og Kommissionen til skriftligt at besvare følgende spørgsmål inden den 1. marts 1983:

Spørgsmål til den belgiske regering:

I hvilke(t) tilfælde er en importør ifølge artiklerne 16 og 34 i kongelig anordning af 29. januar 1979 fritaget for at betale lagerafgifter?

Spørgsmål til Kommissionen:

Hvorledes er retsstillingen i de andre medlemsstater på dette område?

Den belgiske regerings og Kommissionens svar blev registreret på Domstolens justitskontor henholdsvis den 21. februar og den 1. marts 1983.

II — Parternes påstande

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det statueres, at kongeriget Belgien ved at opkræve lagerafgift, når varer med oprindelse i en medlemsstat eller varer i fri omsætning, som indføres til Belgien, frembydes på et toldoplag med henblik på toldbehandling, har undladt at opfylde de forpligtelser, som påhviler det i henhold til artiklerne 9 og 12 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab.

2. Kongeriget Belgien tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Kongeriget Belgien har nedlagt følgende påstande:

1. Frifindelse.

2. Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Kommissionen har anført, at ifølge Domstolens faste praksis, navnlig som fastlagt ved dommen af 25. januar 1977 i sag 46/76, Bauhuis, (Sml. 1977, s. 5), er enhver nok så udetydelig økonomisk byrde, der ikke er told i egentlig forstand, som pålægges ensidigt og belaster varer ved grænseoverskridelsen, uanset benævnelse eller opkrævningsmåde, en afgift med tilsvarende virkning i den i traktatens artikler 9, 12, 13 og 16 forudsatte betydning, selv om den ikke opkræves af staten. Det forholder sig kun anderledes, hvis den pågældende afgift er vederlag for en til importøren faktisk erlagt tjenesteydelse og udgør et beløb, der er afpasset efter tjenesteydelsen, eller hvis afgiften er et led i et generelt, internt afgiftsystem, der konsekvent og efter ensartede kriterier pålægges indenlandske varer og de varer, som importeres eller eksporteres (jfr. herved også dom af 14. 12. 1962, Kommissionen mod Belgien og Luxembourg, sagerne 2 og 3/63, Sml. 1954-1964, s. 339; dom af 8. 11. 1979 i sag 251/78, Denkavit, Sml., s. 3369; dom af 28. 1. 1981 i sag 32/80, Kortmann, Sml., s. 251, samt dom af 3. 2. 1981 i sag 90/79, Kommissionen mod Frankrig, Sml., s. 283).

Kommissionen mener, at de lagerafgifter, som de belgiske myndigheder opkræver, hverken udgør en intern afgift eller et vederlag for en erlagt tjenesteydelse.

Ifølge artikel 30 i kongelig anordning af 29. januar 1979 om toldoplag og midlertidigt oplag »skal der betales lagerafgifter af varer, hvis bestemmelsessted er angivet at være et særligt tolddepot, uanset om de aflæsses her eller ej«. Kommissionen mener, at det klart fremgår af denne bestemmelse, at det ikke er den faktiske brug af det særlige depot og dets faciliteter, som begrunder opkrævningen af afgiften, men udelukkende den omstændighed, at varen passerer en grænse, eller rettere den omstændighed, at den importerede vare frembydes på det særlige depot med henblik på toldbehandlingen.

Selv om det er frivilligt, om en importør vil benytte det særlige depot, således som det gøres gældende af den belgiske regering, er det Kommissionens opfattelse, at denne omstændighed ikke kan begrunde, at den belgiske stat opkræver lagerafgiften. Kommissionen anfører, at ifølge den ovenfor nævnte retspraksis er den

omstændighed, at de omtvistede afgifter opkræves af de kommunale myndigheder uden betydning for deres retlige kvalifikationer i forhold til traktatens bestemmelser.

Ifølge Kommissionen kan der foreligge en tjenesteydelse, såfremt afgiften udelukkende opkræves i det tilfælde, hvor varerne befinder sig længere i det særlige depot, end hvad der er absolut nødvendigt for toldbehandlingen. Det fremgår imidlertid af artikel 34 i ovennævnte anordning, at lagerafgiften kan pålægges importøren, selv om han ønsker at råde over varerne, så snart toldbehandlingen er afsluttet, og altså ikke vil oplagre dem i depotet, men i overensstemmelse med sit ønske har opnået en oplagringsdispensation i henhold til artikel 16 i nævnte anordning.

Kommissionen, der henviser til dommen af 16. juni 1966, Tyskland mod Kommissionen, sagerne 52 og 55/65, Sml. 1965-1968, s. 179, har anført, at det ikke kan antages, at en lempelse af toldbehandlingen udgør en tjenesteydelse til importøren eller begrunder opkrævning af et vederlag, eftersom formaliteterne påbydes gennemført af staten i dennes egen interesse og ikke er til nogen reel fordel for importøren.

Ifølge Kommissionen vil det være i strid med de af Fællesskabets mål, der tilsigter at fremme toldbehandlingen i nærheden af det sted, hvor varen anvendes eller forbruges — disse mål er konkretiseret ved Rådets forordning nr. 222/77 af 13. december 1976 om fællesskabsforsendelse (EFT L 38, 1977, s. 1) — at »straffe« den importør, der gør brug af de ved forordningen indførte muligheder ved at pålægge ham at betale lagerafgifter.

Den belgiske regering har gjort gældende, at afgiften for det særlige depot ikke kan anses for en afgift med tilsvarende virkning som told, dels fordi den ikke opkræves som følge af, at varen passerer grænsen, dels fordi den udgør et vederlag for en for importøren faktisk udført tjenesteydelse.

Den belgiske regering har anført, at det er frivilligt for importøren, om han vil benytte de særlige depoter. Toldbehandlingen inden for belgisk område kan enten udføres i lokalerne hos de ca. 600 virksomheder, som under nærmere fastsatte betingelser er anerkendt som »godkendte modtagere« inden for rammerne af lempelsesforanstaltningerne i henhold til ordningen for fællesskabsforsendelse, eller i lokalerne hos de større virksomheder, hvor der er indrettet et fast toldoplag, eller i depoter eller arealer til midlertidig oplagring hos de private virksomheder, som er beliggende i havne, lufthavne eller i større centre.

Den belgiske regering anfører, at der kun er ét tilfælde, hvor der ikke opkræves lagerafgift, nemlig når toldbehandlingen gennemføres i lokalerne hos de importører, som er »godkendte modtagere«. Selv i dette tilfælde pålægges importøren imidlertid visse af udgifterne i forbindelse med indretningen af passende installationer. Når importøren derimod transporterer importerede varer til en privat virksomhed, hvor der findes et toldoplag, opkræver denne virksomhed selv udgiften for andres brug af dens installationer.

Af disse grunde mener den belgiske regering, at den tjenesteydelse, kommunerne stiller til rådighed, begrunder opkrævning ar en lagerafgift som vederlag for udgifterne i forbindelse med lagerets vedligeholdelse.

Den retlige begrunddelse for opkrævningen af afgiften er derfor ikke den omstændighed, at varerne overskrider grænsen, men at importøren udnytter en facilitet, som er stillet til rådighed og betalt af en tredjemand, nemlig kommunen.

Den belgiske regering anfører videre under henvisning til generaladvokat Roemer's forslag til afgørelse i sagerne 52 og 55/65, Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 179, at lagerafgiften er i overensstemmelse med EØF-traktaten, fordi afgiften ikke er begrundet i protektionisme under nogen form, men udelukkende skal sikre en rationel dækning af de udgifter, der er forbundet med at stille depoterne til rådighed. Den belgiske regering understreger i den forbindelse, at indtægten fra den omtvistede afgift, hvis maksimumsbeløb fastsættes af staten, er mindre end udgifterne til de særlige depoter og også mindre end omkostningerne i forbindelse med vedligeholdelsen.

Ifølge den belgiske regering må den omstændighed, at depoterne stilles til rådighed for importørerne, anses for at være en faktisk erlagt tjenestydelse, således som dette begreb er defineret i Domstolens praksis, bl.a. i dommene af 1. juli 1969 (Kommissionen mod Den italienske Republik, sag 24/68, jfr. ovenfor; Sociaal Fonds voor de Diamantarbeiders, sagerne 2 og 3/69, jfr. ligeledes ovenfor) samt dommen af 26. februar 1975 i sag 63/74, W. Cadsky Spa (Sml., s. 281). Adgangen til at benytte et offentligt toldoplag gør det muligt for importører — som enten ikke har det nødvendige udstyr til at blive anerkendt som »godkendte modtagere« inden for rammerne af lempelsesforanstaltningerne i henhold til ordningen for fællesskabsforsendelse, eller som ikke ønsker at benytte andre private virksomheders arealer eller depoter til midlertidigt oplag — at lade toldbehandlingen foregå i nærheden af det sted, hvor varerne anvendes eller forbruges.

Kommissionens synspunkt, hvorefter afgiften har tilsvarende virkning som told, fordi den ikke fastsættes i forhold til længden af den periode, hvori depotet benyttes af importøren, og fordi den skal betales, selv om varerne ikke aflæsses, mener den belgiske regering ikke kan godtages. Regeringen anfører, at lagerafgiften ikke udgør et fast beløb, men afhænger af varernes vægt og aflæsningssted. Afgiften kan nærmest sammenlignes med en lejeafgift eller en parkeringsafgift.

I almindelighed forbliver varerne længere i det særlige tolddepot end det er absolut nødvendigt for at afslutte toldbehandlingen, hvilket for eksempel kan skyldes ventetiden som følgte af, at varer fra flere importører er ankommet samtidig. Når man i dette tilfælde kan forestille sig, at importøren, som parkerer sin lastmotorvogn på offentlig vej, ikke er pligtig at betale lagerafgift, er grunden, at han i virkeligheden ej heller har nogen reel fordel derved på grund af parkeringsvanskelighederne og enventuelle sikkerhedsproblemer som følge af, at der ikke er sikret noget opsyn med varerne.

Såfremt Domstolen følger Kommissionens opfattelse, nødsages kommunerne til at ændre reglerne for opkrævning af lagerafgiften og i stedet fastsætte afgiften på grundlag af oplagringsperioden før og efter toldbehandlingen, ventetiderne, etc. Sådanne regler vil ikke fremme de frie varebevægelser, idet de vil påføre importørerne forøgede administrative udgifter og i visse tilfælde også større afgifter end de faste beløb, som nu opkræves.

IV — Sammenfatning af de skriftlige indlæg som svar på Domstolens spørgsmål

Som svar på spørgsmålet om, i hvilke(t) tilfælde importøren efter artiklerne 16 og 34 i anordningen af 29. januar 1979 er fritaget for at betale lagerafgift, erklærer den belgiske regering, at der ikke i nævnte anordning findes nogen hjemmel for at fritage for betalingen af lagerafgifterne.

Artikel 16 indeholder derimod følgende bestemmelse: »Den, som har toldanmeldt varer med et offentligt toldoplag som bestemmelsessted, og som derefter ønsker at råde over varerne med henblik på et af de øvrige godkendte bestemmelsessteder, kan af den afgiftsopkrævende myndighed opnå en oplagringsdispensation«. Også i dette tilfælde er kravet på lagerafgiften ifølge den belgiske regering forfalden til betaling.

Artikel 34 i anordningen af 29. januar 1979 sondrer mellem to forskellige tilfælde. I medfør af artiklen »kan der i et særligt reglement fastsættes bestemmelser om, at lagerafgiften for varer med et særligt depot som bestemmelsessted også kan opkræves for:

1. varer, som toldanmeldes med et offentligt toldoplag som bestemmelsessted, og for hvilke den afgiftsopkrævende myndighed ved varernes ankomst har meddelt oplagringsdispensation;

2. varer, som indføres fra udlandet, og som frembydes på et offentligt toldoplag uden at være bestemt til transit«.

Artikel 34, stk. 1, henviser til ovennævnte bestemmelse i artikel 16, hvorefter lagerafgiften også er forfalden til betaling i det ovenfor i artikel 16 omhandlede tilfælde. Det samme gælder det i artikel 34, stk. 2, omhandlede tilfælde, hvor importøren ligeledes benytter det særlige depot på det offentlige toldoplag.

Den belgiske regering har anført, at alle de situationer, som omhandles i nævnte anordning, udtrykkeligt er nævnt i det særlige reglement for hver enkelt kommunes offentlige toldoplag.

Som svar på spørgsmålet om retsstillingen i de andre medlemsstater på dette område erklærer Kommissionen, at ingen af de andre medlemsstater opkræver lagerafgifter for fiktive oplagringer, således som det er tilfældet i Belgien, og henholder sig her til en undersøgelse foretaget i årene 1976/1977. Der er ikke efter Kommissionens opfattelse grund til at antage, at retsstillingen siden hen skulle have ændret sig.

Kommissionen beklager, at den ikke kan oplyse Domstolen om, hvorledes situationen er i Grækenland. Den forventer imidlertid at være i stand dertil under den mundtlige forhandling.

V — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 8. marts 1983 er der afgivet indlæg af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved M. Van Ackere, som befuldmægtiget, og af den belgiske regering ved R. Hoebaer, som befuldmægtiget, og advokat ved Belgiens Cour de Cassation, I. Claeys Bouuaert, Bruxelles.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. april 1983.

Præmisser

1 Ved stævning, indleveret til Domstolens justitskontor den 23. april 1982, har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-traktatens artikel 169 anlagt sag med påstand om at det statueres, at kongeriget Belgien ved at opkræve lagerafgift, når varer med oprindelse i en medlemsstat eller varer i fri omsætning, som indføres til belgien, frembydes på et toldoplag med henblik på toldbehandling, har undladt at opfylde de forpligtelser, som påhviler det i henhold til traktatens artikler 9 og 12.

2 Den belgiske lov af 20. februar 1978 om toldoplag og midlertidigt oplag (Moniteur belge af 22. 3. 1978) definerer toldoplag som steder, hvor varerne kan oplagres, uden at der skal erlægges indførselstold eller andre former for afgifter. Ifølge loven skal der af varer, som oplagres i et offentligt toldoplag, betales en »lagerafgift«, hvoraf nettoindtægten tilfalder de kommuner, som stiller lokalerne til rådighed. I medfør af lovens artikel 25 er der ved kongelig anordning af 29. januar 1979 (Moniteur belge af 7. 3. 1979) udstedt en liste over de eksisterende offentlige toldoplag og fastsat et maksimumsbeløb for lagerafgiften samt udstedt nærmere regler for opkrævningen.

3 Disse bestemmelser er i det væsentlige i overensstemmelse med de retningslinjer, som blev fastlagt ved Rådets direktiv 68/312 af 30. juli 1968 (EFT 1968 II, s. 409). Direktivet fastsatte de regler, som de nationale lovgivninger skulle indeholde vedrørende midlertidig oplagring af de varer, som importørerne ikke ønsker at lade toldbehandle omgående. Sådanne varer skal anbringes i offentlige eller private toldoplag, som anvises af de nationale myndigheder og på de af dem angivne vilkår, og kan højst henligge 15 dage, en frist, der dog under visse betingelser kan forlænges.

4 Udviklingen i fællesskabsforsendelsen, som blev fastlagt og fremmet ved Rådets forordning nr. 222/77 af 13. december 1976 (EFT L 38, s. 1), som

kodificerede Rådets forordning nr. 542/69 af 18. marts 1969 med ændringer, gjorde det således muligt for importørerne told- og afgiftsfrit at transportere deres varer til de offentlige toldoplag, som ligger i landets indre. På disse toldoplag kan importørerne lade varerne toldbehandle og har desuden mulighed for at lade dem henligge i midlertidige oplag, navnlig når de ikke ønsker at lade dem undergive en bestemt toldbehandling omgående.

5 Genstanden for tvisten i denne sag er de lagerafgifter, som opkræves for varer, der frembydes til toldbehandling på sådanne offentlige toldoplag i landets indre.

6 Ifølge Kommissionen er den lagerafgift, som opkræves af de belgiske myndigheder, en afgift med tilsvarende virkning som told, jfr. traktatens artikler 9 og 12, såfremt afgiften ikke er et vederlag for en for importøren udført tjenesteydelse, med udelukkende er forbundet med toldbehandlingen.

7 Den belgiske regering har gjort gældende, at lagerafgiften ikke kan anses for en afgift med tilsvarende virkning som told, idet det hverken er grænseoverskridelsen eller toldbehandlingen, som retlig set udløser den anfægtede lagerafgift, men den omstændighed, at importørerne anvender de offentlige toldoplag, som kommunerne stiller til deres rådighed. Denne anvendelse udgør en tjenesteydelse for importørerne, for hvilken der kan opkræves en afgift.

8 Det bemærkes først, at ifølge Domstolens faste praksis er enhver nok så ubetydelig økonomisk byrde, der ikke er told i egentlig forstand, som pålægges ensidigt og belaster varer ved grænseoverskridelsen, uanset benævnelse eller opkrævningsmåde, en afgift med tilsvarende virkning i den i traktatens artikler 9, 12, 13 og 16 forudsatte betydning, selv om den ikke opkræves af staten. Det forholder sig kun anderledes, hvis den pågældende afgift er et vederlag for en til importøren faktisk erlagt tjenesteydelse og

udgør et beløb, der er afpasset efter tjenesteydelsen, når det som i denne sag drejer sig om en afgift, der udelukkende pålægges importerede produkter.

9 Traktatens forbud mod afgifter med tilsvarende virkning som told er begrundet i, at der vil blive lagt hindringer i vejen for de frie varebevægelser, såfremt varerne pålægges en økonomisk byrde, når eller fordi de passerer en grænse.

10 Hvad angår spørgsmålet, om den omtvistede lagerafgift efter disse principper må anses for en afgift med tilsvarende virkning som told, kan det først fastslås, at den omstændighed, at de erhvervsdrivende anbringer importerede varer, som toldmæssigt befinder sig under midlertidigt oplag, i særlige depoter i de offentlige toldoplag, naturligvis udgør en tjenesteydelse for de erhvervsdrivende. Anbringelsen af varerne kan kun ske på de erhvervsdrivendes anmodning og giver sikkerhed for, at varerne opbevares told- og afgiftsfrit, indtil der er truffet beslutning om deres bestemmelse. Kommissionen har i øvrigt ikke bestridt, at det er lovligt at opkræve en afgift som vederlag for at anbringe en vare under midlertidigt oplag, såfremt afgiften står i rimeligt forhold til den herved erlagte tjenesteydelse.

11 Det fremgår imidlertid såvel af artiklerne 16, 30 og 34 i den belgiske kongelige anordning af 29. januar 1979 som af retsforhandlingerne for Domstolen, at importøren også skal betale lagerafgiften, selv om varen kun frembydes på det offentlige toldoplag med henblik på toldbehandlingen, selv om importøren har opnået fritagelse for oplægning og ikke har anmodet om midlertidigt oplag.

12 Den belgiske regering har ganske vist anført, at der selv i dette tilfælde udføres en tjenesteydelse for importøren, idet denne altid kan undgå at betale afgiften ved at lade varen toldbehandle ved grænsen, hvilket er vederlagsfrit. Desuden har importøren den fordel ved at anbringe varerne på et offentligt toldoplag, at han kan lade toldbehandlingen foregå i nærheden af varens bestemmelsessted, hvilket dels fritager ham for selv at skulle indrette lokaler, der er egnet dertil, dels for at benytte andre, privatejede lokaler,

hvortil afgiften er større end ved de offentlige toldoplag. Den belgiske regering drager heraf den slutning, at det er lovligt at opkræve en afgift, der står i rimeligt forhold til tjenesteydelsen.

13 Disse argumenter kan ikke tages til følge. Ganske vist indebærer det visse fordele for importørerne at kunne anbringe varerne på de offentlige toldoplag inde i landet, men disse fordele er udelukkende forbundet med selve toldbehandlingen, som altid er en pligt, uanset hvor den gennemføres. Desuden er disse fordele en følge af ordningen for fællesskabsforsendelse, som blev indført ved forordningerne nr. 542/69 og 222/77, og ikke skabt for at tilgodese særinteresser hos de erhvervsdrivende, men — hvilket klart fremgår af den fjerde og den sjette betragtning til forordning nr. 222/77 — for at fremme varebevægelserne og lette transporten inden for Fællesskabet. De lettelser i toldbehandlingen, som er indført i fællesmarkedets interesse, kan derfor ikke belastes med nogen form for afgifter.

14 Heraf følger, at erlæggelsen af en lagerafgift, som opkræves for toldbehandlingen, ikke kan anses som vederlag for en til importøren faktisk erlagt tjenesteydelse.

15 Det må derfor fastslås, at kongeriget Belgien har undladt at opfylde forpligtelser, som påhviler det i henhold til traktatens artikler 9 og 12 at opkræve lagerafgift, når varer med oprindelse i en medlemsstat eller varer i fri omsætning, som indføres til Belgien, frembydes på et toldoplag alene med henblik på toldbehandling.

Sagens omkostninger

16 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Kongeriget Belgien har tabt sagen og tilpligtes derfor at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Kongeriget Belgien har undladt at opfylde de forpligtelser, som påhviler det i henhold til EØF-traktatens artikler 9 og 12, ved at opkræve lagerafgift, når varer med oprindelse i en medlemsstat eller varer i fri omsætning, som indføres til Belgien, frembydes på et toldoplag alene med henblik på toldbehandling.**

2. **Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.**

Mertens de Wilmars Pescatore Everling

Mackenzie Stuart Due Bahlmann Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. maj 1983.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 20. APRIL 1981 [1]

Høje Domstol.

1. Genstanden for dette forslag til afgørelse er de to traktatbrudssager, som Kommissionen i medfør af EØF-traktatens artikel 169 har anlagt mod kongeriget Belgien (sag 132/82) og storhertugdømmet Luxembourg (sag 133/82).

1 — Oversat fra italiensk